

תקון אותיות שנוגעת בספר תורה

1. תלמוד בבלי מסכת מנחות דף כט עמוד א

שתי פרשיות שבמזוזה מעכבות זו את זו, ואפילו כתב אחד מעכבן. פשיטא! אמר רב יהודה אמר רב: לא נצרכה אלא לקוצה של יוד. והא נמי פשיטא! אלא לכאידיך דרב יהודה אמר רב, דאמר רב יהודה אמר רב: כל אות שאין גויל מוקף לה מארבע רוחותיה – פסולה.

2. תלמוד בבלי מסכת גיטין דף כ עמוד א

תנו רבנן: וכתב - ולא חקק. למימרא, דחקיקה לאו כתיבה היא, ורמינהו: עבד שיצא בכתב שעל גבי טבלא ופינקס - יצא לחירות, אבל לא בכתב שעל גבי כיפא ואנדוכתרי! אמר עולא אמר רבי אלעזר, לא קשיא: הא דחק תוכות, הא דחק יריכות.

3. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קד עמוד ב

תנא: הגיה אות אחת - חייב. השתא כתב אות אחת - פטור, הגיה אות אחת חייב? אמר רב ששת: הכא במאי עסקינן - כגון שנטלו לגגו של חי"ת ועשאו שני זיינין. רבא אמר: כגון שנטלו לתגו של דל"ת ועשאו רי"ש.

4. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילין סימן לב

סעיף יח

* יח' מ"ם פתוחה (ע) שנדבק פתיחתה * (עא) ונסתמה, כה לז' [אין מועיל לגרור הדבק (עב) ולפותחה, משום דהוי (עג) כו כחק תוכות. (עד) ומה תקנתה, לח' [שיגרור * כל החרטום ותשאר (עה) <יז> כצורת נו"ן כפופה, ואח"כ יכתוב מה שגרר. * (עו) כז) ורי"ש שעשאה (עז) כמין דלי"ת, * יש להחמיר ולומר דלא סגי כשיגרור הירך לבד או הגג לבד ויחזור ויכתבנו כמין רי"ש, * משום דבין הגג ובין הירך נעשו [ל] בפיסול, הילכך צריך לגרור שניהם. כח) ואם נדבקה אות לאות בין קודם שתגמר <יח> בין אחר (עח) שנגמרה, פסול. * (כט) ואם גרר כז [לא] והפרידה, * (עט) כשר ולא מקרי (פ) חק תוכות, מאחר שהאות עצמה לט' [היתה כתובה (פא) כתקנה